

— Отъ какъ сме излѣзли троха хлѣбъ не сме видѣли, отговорихъ плачевно клисурцитѣ. Нѣмаше и нужда да казватъ това. Огняновъ забѣлѣжи тѣхнитѣ измършавѣли и хлѣтнжли лица. Той расчупи остатъка отъ питата и ък раздаде на гоститѣ си.

Тѣ зарѣвахъ лакомо. Боримечката се отказа.

— Ти дрѣжъ за себе си хлѣба, че си издраглавѣлъ, като божи човѣкъ... а азъ имамъ обѣдъ, и Боримечката извади изъ торбата си единъ одранъ заякъ, облѣнъ съ черна кръвь. Той отрѣза мръвка, натопи ък въ соль и ък закѣса съ остри зѣби.

— Какъ, ами това е сурово?

— Сурово — мурово гладъ не пита... Бунтовници, дѣто бѣгатъ, огънь не кладятъ... отговори Иванъ, като жвакаше жиловото месо. — Тия християни се гнусятъ отъ блажно, и ядохъ бурени, като костенурки, прибави Иванъ като облизваше по устнитѣ си зайчатата кръвь.

— А какъ уби тоя заякъ? гърмѣ ли? любопитствуваше Бойчо.

— Убихъ заяка, защото не срѣщияхъ глиганъ: и него щѣхъ да хваня и удавя съ рѣка.

Наистина, Боримечката бѣше загащилъ и хванялъ самъ заяка въ единъ храсталакъ, безъ да грѣмне съ пушка.

— Ами защо си влѣзълъ въ тая мечи дупка? попита исполинътъ, като изглеждаше вътрѣшността ѣ.

— Гонѣ ме потеря черкезка, и чудно какъ ме напипа: тя имаше хрътки.

— За това ли пита какво лае?... разбрахъ... Хръткитѣ, азъ да ти кажя, сж видѣли другъ дивячъ, пѣкой заякъ, и трѣгнжли по него. Така ще е работата... бай ти Иванъ знае...

— Абе, то ще бѣдѣтъ оние поганци, дѣто ги зърнахме на, хей, на отатъшния дѣлъ, каза единъ.

— Да ги убие Господъ... отъ потери главата си не можешъ да покажешъ... Балканътъ е червясалъ отъ турци